

Vizsla a villamoson

Tornay András versei
2013-2017

A SZERZŐ ELŐSZAVA

Minden perc lehet ajándék. Minden élmény gazdagíthat. Minden szó átöllelhet és építhet. Mégis van, hogy a homályos hajnali csodák kavalkádjában a legszebb csak egy vizsla a villamoson...

Az itt közölt versek nem feltétlenül követik a magyar helyesírás szabályait, hiszen a szerző személyes és egyéni kifejezéseinek, s mindazok formai megjelenítésének is alá lettek rendelve.

Szeretettel:
Tornay András
2017

Kereszt rejtvény

Vízszintes 8 betű – építés ellentéte
Vízszintes 5 betű – világos, vagy ...
Vízszintes 5 betű – le tudtam csendesíteni
Vízszintes 3 betű – szintjét decibellel méri
Vízszintes 10 betű – elfogadás hiánya
Vízszintes 11 betű – hazugság másképpen
Vízszintes 13 betű – magányban érezzük
Vízszintes 8 betű – gyógyszerrel is csillapíthatjuk
(rombolás, sötét, vihar, zaj, elutasítás, becsapottság, elhagyatottság, fájdalom)

Függőleges 2 betű – ács mesterek anyaga
Függőleges 3 betű – képet tart a falon
Függőleges 11 betű – örökké él
(fa, szög, halhatatlan)

A rejtvény megfejtése?
Párizs, Franciaország - 2013. június 7.

Gyermekversek

Én még mindent lerajzolnék
fákat, napot, pockokat
nénit, bácsit, cinkos cinkét
égig érő naphalat

*

Álomfolyón télcsodában
kaput nyit a tapírgyár
Szép csendesen ülj most mellém
Tapír parkban tapír jár

Tapír papír tapír zsebben
most készül a tapír vers
tapír titkok szerte szöknek
ne szólj hozzá, úgy sem mersz!

*

A szeptember egy jóember – almát gyűjt a kertben
az október egy félemben – gyíkot kerget délben
a november egy őszember – bandukol a szélben
a december egy hóember – kedvesség a télben
Budapest - 2014. november 11.

Adventi hárfa harangok

Halkan szitálva lopakodik az este
s én csak most veszem észre, hogy
minden szemben sóvárgást és könnyeket látok
itt az ideje, hogy felkészítsük magunkat az ünnepre

csendben permetpelyhekben már érkezik is
bekukucskál halovány ablakokon
angyalok készülnek csodaküldetésre
már foglalják a szálláshelyeket Betlehemben

s valahogy ebben a hitetlenül félreértett áruházi zsongásban
mégis megcsendülnek az adventi hárfa harangok
örvendjetelektől mert nagy öröm hirdettetik:
születéstől születésig sem vagyunk egyedül

Budapest - 2014. november 23.

zenében a csendet
ünnepben a lelket
káoszban a rendet
tavaszban a telet

szüntelenül keresem

szoborban a képet
csúnyában a szépet
könnyekben a mézet
önmagamban téged

keresem szüntelenül

kuszaságban mintát
szurokszívben tisztát
játszótéren hintát

szüntelenül

Budapest - 2014. november 30.

Advent nekünk ostobáknak

Az első gyertya - tompítja a fájdalmunk
A második lobbanás - legyőzi félelmünk
A harmadik láng - átmelegít reménységgel
A megváltó alázatosan indulni készül a Földre
Közénk. Értünk.
A negyedik fénytítok - teremt, átalakít, megsemmisít és felel
S észrevétlenül megszületik bennünk is a csoda

... és itt már nincs rénszarvas,
nincs égősor, nincs árcédula

... és egyébként is teljesen lényegtelen,
hogymindenekről mi hogyan oktalankodunk

Krisztus e világba jön.
Kezdet. Vég.
Újra. Megint.
Még mindig.
Csoda.

Az okosnak hitt telefonjainkat nyugodtan ki lehet kapcsolni.
Budapest, 2014. december 16.

Himnusz 2015

Isten – akit bezsugorítottunk focimeccsek, áruházak
és százalmas ünnepek megnyitóiba – áldd meg a magyart
Józansággal, bölcsességgel,
Meghasonult önmaga ellenségeként,
S saját támadásaiban védő karjaid meg sem találja már
Kapzsisága harsogva tépi darabokra önmagát;
Hozz nekünk őszinte és valódi esztendőt,
A múltban, s félek, hogy a jövőben is csak
Bűnhődünk vakságunk, s hitetlenségünk miatt.

Bőséget csak igaz szeretetből kérek
Jókedvet és vígságot az ostobaság halotti torjára adj nekünk.
Védj meg Isten önmagunktól,
S tanítsd meg néped oly kincseket keresni,
Melyet a Te gazdagságodban találhatunk meg.
Isten, áldd meg a magyart!

Budapest, 2014. december 30.

Győztél színésznő!

Győztél Viktória!
Aranytaps vár az utolsó nagy meghajlás után.
Jelmezeid szögre akaszthatod,
Nem kell soha többé arcodat megfestened.
Nincs több próba, nincs több szerepcsere.
Sikerült! Mindent legyőztél!
Most végre valóban szabad lehetsz!

Dramáid és tragédiáid után, most a legnagyobb szerűbb vígjátékba hívott a Rendező!
Nincs több számháború!
S mi könnyes szemmel ünnepeljük örök életed!

Isten hozott! Függyöny fel!
Viszontlátásra!

Budapest, 2014. december 30.

minden megy tovább

út menti fák sorfalai
és elhaladó reflektorok hamis ritmikájában
meglepő, de békesség pendül a pirkadatban

kilenc percem volt,
hogyan elbúcsúzzak
s azonnal este lett

most minden megy tovább
zsoltárt csikorog a villamos
szép lassan eltűnnek
ajkaid nyomai
arcomról, poharakról, képekről

te már biztosan tudod
én még csak sejtem:
semmi nem volt véletlen

A tengernyi kincset mit hintettél
nem tudom, hogy képesek leszünk-e mind megtalálni.

Budapest, 2015. január 21. (V.V.)

Puha érthetetlen csönd

Reggel sötétben indultam el. Este fehérben értem haza.
Reggel sötétben indultál el. Este fehérben érkezted haza.
Hosszú nap volt ez.
Gyémántkönnyek és hópelyhek hullanak egyszerre...
Hangod marad örökségnek csonka szavakhoz rendelve.
Az év első igazán téli napja... kristálytenger illat és csönd
Puha érthetetlen csönd...
Ami néma sikolyával felszakítja az áthidalhatatlan határokat:
Véget ér a Föld, kezdődik a Menny.

Budapest, 2015. január 29. (Viki ma hajnalban hazament)

Temetéseden

Dobozba rejtettel, s méltón tették
Mert az ajándékot ékesen feldíszítve kell átadni
Rád néztem, s már nem ismertelek meg
Te már ott sem voltál
Makettmosolyod mégis kigúnyolta a halált

Aranyászúrke felhők koreografálták búcsúmeghaljásod
S bár végig sütött a Nap
Mi mégis jelet kaptunk a legelső csodák teremtőjétől
Amint az utolsó virágycsokor cinkosan kacscintott
Minden felhő átlátszóvá változott egy pillanat alatt

Felfelé futva bandukolunk a februári sárban
Már minden könnycepped felszárította egy simogató kéz
Már minden kérdésed választ kapott
Boldoggá tesz békés bölcsességed
Most már tényleg mindenkit tudsz szeretni.

Budapest, 2015. február 10. (Viki teste mélyben)

A hó dala

Csendet teremtek kint is és benned is
Szebbé teszem a megszokott világot
Némán simogatom vállaid
Titokban lépdelek lábnyomaidban
Benned vagyok harmóniák hullámhintája
Zongorabillentés, hárfacseppek repülése
Határtalanul és hibátlanul

Budapest, 2015. február 14.

És közösség

újraélem és tikos széfbe rejtem
megérint és mégis elfelejtem
átölel és simogat
szembesít és tisztogat
minden új szó és pillanat
amelyben ott vagyok és te ott vagy

Budapest, 2015. március 5.

17771

szómorzsák oázisaiban
tejszínhabbal karcolgatom a bölcsességet
miközben a létrán tavaszrobbanás rezonál szavaidra

kőtapéták rejtekhelyein
angyalokról tanúskodom
mialatt ezekben a percekben is konfigurálódok

így kérlek még ne kapcsolj ki
és ne húzz ki
hiszen most is telepítődnek a frissítéseim

ez lesz a költészet napja
a biztostegnap és a lehetjövő összekacsint
s ilyenkor minden lehetséges

akár oroszlánokat is legyőzhet
még a tornából felmentett hangya is

Budapest, 2015. április 11.

A költészet napja

A ceruza elegáns
A város csodaszép
A költészet napos
Sziklatömbből tépett le valaki ma egy verset
Biztosan fázott szegényke

Budapest, 2015. április 11.

2015 áprilisának Petőfije

mackó felsőben és tornacipőben kortyolgatja zavarba ejtő álomsikereit és langyos sörét
lámpalázában rágja körmeit s arra gondol, hogy vajon merre tartunk mi és merre halad a költészet
súlytalan blöffjeivel fricskát mutat csillagász ábrándjainak miközben
hallgatói már fulladoznak a telefonszökőárban
s a titkok tajgáit nehezen járja be az, ki ritkán vagy soha nem túrázik
Előre lefagyasztott mondatok kerülnek elő mélyből és hűtőből

Vajon sikongatnának-e tinédzser lányocskák fonémái extázisán,
ha még mondjuk 57 év ráncai barázdálnák arcát...
Ja, nem is sört ivott. „Monster” ez volt a fekete dobozra írva.
Fiatal, gyönyörű és nincs benne „és”.
És ez nem mindegy.

Budapest, 2015. április 15.

Átlagos kedd reggel a metrón

rénszarvasos tasakban áprilisi üzleti mappák
piros télikabát velem szemben – pedig nincs már tél
ma megint megszámlált az utasszámláló
-pedig ritkán van ilyen, mégis úgy érzem, hogy naponta megteszik-
szakítás egy mobiltelefon kijelzőjén
megfejtethetlen sor egy keresztretjvényben: függőleges 3
húszezzerrel olcsóbb egy számítógép – olvasható a vészfék mellett
szerintem a mellettem álló srácnak túl nagyok a körmei
és ez csak egy átlagos kedd reggel a metrón

valakinek ez lesz az élete legszebb napja
valaki ma egész nap zokogni fog
ma versek menekülnek, szívek oldódnak fel reklámpocsolyák szirupjában
pintyek énekelnek távoli tájakon
kifelé majd próbálom elkerülni a szórólap osztogató tekintetét
pedig ez is csak egy átlagos kedd reggel a metrón

Budapest, 2015. április 21.

Ha láttad volna a ma esti naplementét, biztosan értenéd

Sivatagot –mint gyűrött kreppapírt- raktál ma a lángoló alkonyba.
Befelé hullámszik az óriás felhőtölcsér, miközben fényszimfóniád katartikus zárótételében
Ölelések és csókok simulnak némán alkotásodba.
Egy megfoghatatlan pillanatban tovább görgetted csodáid más dimenziókba.
Megremegünk, s halkan megfogadjuk, hogy összekuporodva is, de
Megpróbálunk vigyázni a legelső teremtményedre.

Budapest, 2015. június 23.

Együtt Veled

kék fatenger szálkái tompítják az élni akarás lüktetését
én ismét rád nézek
úgy, mintha most lestem meg volna először pillantásod

egy simogató biztonságos érintés árnyékába menekülve
illatos füstjével elillan a tegnapelőtt és
óvatosan hívogatta rám hajol a holnapelőtt lehetősége

milliárdok világából
szelídítettük egymás életét
ismeretlenből ismerőssé

együtt tanulunk

egymást elengedni
majd újra összetalálkozni

együtt tanuljuk, hogy hogyan kell
álmokba ébredni

Budapest, 2015. szeptember 7.

Menekült

Rájöttem és megértettem: MINDEN EMBER MENEKÜLT!

Budapest, 2015. szeptember 7.

A haldokló ágyánál

otthonról indultam hazafelé
s szerettem volna elbúcsúzni tőled
vagy mégis inkább sorssimogatásainkat imádságba fűzve
életet csókolni metszően kék tekintetedre

élet és élet közt
találkozások átmeneteiben
szótlán
hangtalan
csendtelenül
szemtelenül

mely gondolat tudna visszahozni téged a jelenbe?

még a kételyeim is a hátsó székre ültek
a titokzatos szépség is elrejtőzik, hogy
elérhetetlen legyen minden próbálkozás

szürke alacsony a mai ég
ahonnan lopva menekül a harmat
csak a Mennybe vezető létrák látszanak, ha igazán odafigyelsz

nem tudok neked már segíteni
nem tudok már rajtad segíteni
rajtunk már nem lehet segíteni
nekünk már nem is kell a segítség

látható és láthatatlan könnyecseppek vízgyűjtőjén
próbállak elindítani

menj csak bátran
ne félj itt hagyni önmagunkat
indulj el vesztes győzelemből
otthonról hazafelé

Budapest, 2015. szeptember 20.

háromsorban

felfelé kiáltó gyökerek
kegyelembe kapaszkodva szárnyalok
csodáid udvarcsarnokában

Budapest, 2015. december 21.

Meddig még?

Köd, hideg, sötét, éjszaka
fabetlehemet őriz egy didergő rendőr
nehogy megrongálja valaki rossz szándékú

mozdulatlan tölgykirályok szorongatják kincseik
s úgy tűnik, mintha a két bárány szelíd tekintete
lenne legszebben kifaragva

sötét éjszaka, hideg köd
távoli csillagok pislákolnak
esőcseppeken megtörik a fény a templomtorony mögött

a legtöbb ajándék bontatlanul, elmellőzve tátong
kinyújtott kezek visszautasítva
micsoda gazdagság – mégsem kell szinte senkinek

hideg éjszaka, sötét köd
csöppenő csendek merengő magányban
angyalsóhajításban, szárnyak nélkül búcsúzó

fekete éjszakai köd, salakszaggaató sötét hideg
fa pokrócban faragott megváltó fagyoskodik
százak csoszogtak erre ma is
s senki nem lépett közelebb egy picit sem

Csepel, 2015. december 21.

A játékban most új mezőre léphetsz

hajnali hatig háborogtak a szegénysorsúak drága petárdái
hálaadó csend ütközik hangos csatákkal ilyenkor
attól tartok – zajos év lesz

sosem értettem, hogy miért jó józanság nélkül lépni
hatalmas társasjátékunk új és ismeretlen mezőjére

de pirkad már, s lassan ismét helyreállnak az erőviszonyok
csak egy kémény füstölög szelíden
a fagy összebújásra sarkall

előre ismerem a mai híreket - mi mást is remélhetnék?

pengjen a hangszereken a húr
gyógyítsa a szívekben a dal
folytatódjon a teremtés
legyen több kézfogás és simogatás
és senki ne hányjon a virágok közé

Boldog régít!
Békés újat!
Áldott mostot!

Valódi és igazi ünnepeket kívánok. Szeretettel.

Budapest, 2016. január 1.

Jan 7 hangulatvers

mindig van ok az ünneplésre
álmos szemek olvassák a reklámbetűket
meglehetősen ambivalens –bár igaz- üzenet ez is

lomha hómunkások sóhajai mellett
lépcsőn guruló remények
latyakboldogságok
megtorpanó ambíciók
vágyakozó vallomások
flitteres biztonságok
várakoznak a megállóban

Ebben a homályos hajnali csodakavalkádban
a legszebb ebben a pillanatban
a vizsla a villamoson
Budapest, 2016. január 7.

Érzékegysoros

Néma hó szállingózik illatos andalúz alkonyokra
Amszterdam, 2016. január 19.

4 Titok

nem könnyű ami nehéz
nem nehéz ami könnyű
nem könnyű a könnyű
nem nehéz a nehéz
Budapest, 2016. január 20.

ősz levelekkel dacoló
februári platánfa
megsimogat gyengédségével
megvigasztal reménységével
kacérkodó napsugár
hajnali szonáta
pajkos gyógyítása
forraszt egybe korokat és vágyakat
forró kávéillatba vegyült újszülöttek nevetése
köszönti az első tavaszi reggelt

Legyen békeesség köztünk mindenkor.
Budapest, 2016. február 7.

Égszakadás

ezüst karmokkal simogat az eső
cipősarkakba rejtett könnyeken járok
miközben versek súlya nyomja hátam
modern rőzsegyűjtők csoszognak
páncélpatkákon ugrálnak
nehogy beletoccsanjanak
angyalföld szürke pocsolyáiba

Budapest, 2016. február 15.

Nincs vád

nincs vád és nincs már jel sem
nincs zaj de nincs még csend sem
nem tudok mérni
mert szálnalmas mit mérhetnék
nem tudok kérni
mert nincs válasz mit érthetnék

halk szakaszban halk csodák bújnak
szent kunyhóban szent szobák hívnak

veled, benned, érted
mindenem elég lehet
miattad és tőled
tisztá kezdet nőhet

kigyomlálod kétségeim
megöntöződ reményeim
betakarsz óvatos gyöngédséggel
megáldasz a leggazdagabb szegénységgel

Budapest, 2016. február 28.

Aranypikkelyek (Minden anyák napja)

hómezők farsangja tekintetedben
trópusi szellő simogatásodban
kolduspazarlások kéréseidben
mennybéli önzetlenség ajándékaidban
gyémánthíd tükör egyszerűségedben
életadó sejtjeid aranypikkelyek perselye
még hibáid is díszeiddé váltak
soha más így meg sem próbált szeretni

saját magam ritmikájának bölcsőjét kutatva
hallgatom szuszogásod
vajon csended tud-e támogatni majd?

halkan csoszogva indulsz a piacra
de már nem veszel semmit, csak
elosztod korábban becsben tartott kincseid

mindketten készülődünk
s talán ugyanazt a békességet kutatjuk
évszakölelésekben, pókhálós szobasarkokban
bujkálnak emlékeink bársonycsodái

Budapest, 2016. március 16.

Ha hazudnak a sebeid

ha hazudnak a sebeid
ha sérülések karcolnak
jogos lesz a kérdés is
bevetted már a fájdalomcsillapítód?
az érzelemcsillapítód?
a csalódáscsillapítód?
a csillapításcsillapítód?

mert ha ma ettél valami finomat,
ha láttad a földieperárust a sarkon,
ha hallottad a fékcsikorgást
ma ha léptél, fogtál és tapintottál
legfinomabb illatokba beleszippantottál
tudd: mások legmerészebb álmait éled

hagyd a tombolást a viharnak
hagyd a valódit az igaznak
tedd ma le a terheid
ha hazudnak a sebeid

Budapest, 2016. április 28.

Bűnbánat

Hangtalanul némaságban
szavak nélkül zuhanok megbocsátásod tengerébe
azt sem tudom mit s hogyan kérjek
hogyan lehet a távolságot összébb húzni
miként tudnám a hátralépést híddá nemesíteni

csendben váraozom
csobbannak lélegzetvételeim
cseppek lesznek csorba pillanatokból
miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek
Budapest, 2016. április 29.

májusi alkonyok

átázatatott májusi alkonyok
próbálják lepellet borítani
az eredendő ártatlanság permetcsodáit

Handel szárnyalásba és Gershwin könnyedségbe
menekül a ma este mérhetetlenül megtorpanó idő

harmóniád hódít és közönycsendben réseket töm

nem mondok le rólad
s tudom, hogy te is tenyeredbe véstél régen
hangtalan szimfóniád simogat
harsány palettád kacérkodik kopottas korlátaimmal
táncolunk
átázatatott májusi alkonyok hajnalívein
Budapest, 2016. május 12.

A bolond keringője

a szökőkutat tengernek képzelve
betonperemen építve táncol a bolond
körbe-körbe saját árnyékát kergetve
menekül a múltja elől
vissza saját tegnapjaiba

magányos keringő ez
de mégis mindig van közönsége

fáradhatatlan baktatás
tapsnélküli balett verseny
kötéltánc a józanság porondja felett
Budapest, 2016. május 13.

Kipárnázott jó utat

eltűnt a gyermekhangod
s már nem található
sem a kompromisszum bolhapiacon
sem a magyarázat turkálókban

pedig egykor mindenről tudtál
mindent elmondtak neked
vagy rátaláltál magadtól is

a válaszokat most már biztosan ismered
minden szót pontosan érthetsz
halálos nevetésben szájalommal látod már
a hatalmat, politikát, mozgalmakat
s talán a szenvedést is

eszembe jut hirtelen, hogy
egy beteg sorozatból lapos képernyőn tudtam meg
hogy igenis van gonoszság is
nehéz volt ezt is megérteni
s ma megint gyarapodott a kérdéskosár

magadra már nem tudsz
ezért így köszönök el:
vigyázz másokra

de csend van, s nem vagy itt
ma már csak másoknak kívánhatsz te is
kipárnázott jó utat

Budapest, 2016. május 17. (BB búcsúzás)

Két kijárat

(Szegedi Kortárs Balett - Moderato cantabile)

Legalább két kijárat mindig van
akkor is, ha az egyiket mi magunk torlaszoljuk el.

zaj után mindig a csend
tömeg után mindig a magány
halál után mindig születés
ver szögeket szivacsszívűnkre

bármennyi ajtót is nyitsz ki, s égetsz el
mindig marad kar, mely utánad nyúl, s beléd mar

csillárkorona
pusztulásmosoly
első simogatás
rezzenésérintés
emlékreménykarcolat

véres lábbal táncoljuk el a leírhatatlan titkokat

benned született
bennem megfogant

s olyan forrásokat öklendeznek csaholó, dohos tévelygéseink
melyből holnap megszülető ártatlanok
hibátlan vödrekbe
merítenek majd örök vigasztalást
Budapest, 2016. május 18.

esőcsendillat
ezüstszélszilárdság
hangcsodaérintés
felhőcsillagbújócska
emlékeztet a csodára
hogyan élhetek
Budapest, 2016. május 25.

Oszlophorgonyok

ő általa, ő vele és ő benne
mert minden általa lett
mert minden csak vele lehetséges
mert minden magban már a kert is ott van
általam ő, velem ő, bennem ő
Tard, 2016. május 28.

A létra

tengerzúgás tisztasága
városi tücsökHzene közelsége
éjszaka sötétzöld mélységszuszogása
szempillahajnalok simogatása
tudni, hogy itt vagy, szeretsz, s tiéd vagyok
játékszenvedéseim csupán csak létrafokok

Írország/Budapest, 2016. augusztus

Csendes csoda 105

tudom, hogy minden percben fogod a kezem
de ma éreztem azt is, hogy gyöngéden megszorítottad
hiszem, hogy minden pillanatban vigyázol rám
de ma vállaimat súrolták őrzőangyalaid szárnyai
minden döntésben
és minden lépésben
minden ablakban
és minden alakban
minden sóhajon
és minden oldalon

ha ülök, ha állok
ha nézek, ha látok
ha félek, ha fázom
ha nyitok, ha zárok

szeretetszivacsokkal védelmezel
soha semmi nem lehet véletlen
segíts, hogy máskor se felejtsem:
velem vagy, Te tervezted életem

Budapest, 2016. augusztus 30.

A nyár nem az én évszakom

A nyár nem az én évszakom
nem értem harsány tombolásait
csapdáim és csodáim egy naptárnélküli délután őrzi
egy fűzfa mellett a hamvas erdei mólónál
valahol szeptember és október között

szeptóber vagy oktember 37-én
minden őszi menekült titkos ünnepre készül
láncra fűzi az egész időámítást
idétlenül – időtlenül
teremtve – temetve
minden holnapot tegnapba csomagolva

ebbe a kunyhóba hívlak
nyár és tél közt – talán pont félúton
hogyan keressünk magunknak
közös, új és igaz szavakat

*Mózes első könyve 2. rész 19-20 versek
Budapest, 2016. szeptember 4.*

Pólusháború

Íránytű, túracipő vagy aranyos kerti medence
Kalandos ismeretlen vagy illatos forró kemence
Bátorság, lázadások vagy kivasalt ing mindig hófehér
Szárnyalás és zuhanás vagy út mely folyton csak körbeér

Budapest, 2016. szeptember 18.C.J.M. Út a vadonba.

Boldogok, akik sírnak

Boldogok, akik sírnak pedig
már csak néhány fékcsikorgás, s itt van az október személyesen
egyre többször rúgok véletlenül tüskés vadgesztenyegombócokba
Boldogok a szelídek, akik éheznek
portugál tengerillat keveredik mécsespuhasággal
néhány fa még kitartóan dacol, s őrzi a májusi fű színeit
Boldogok a tiszta szívű irgalmasok
a szájbércsendben a még fel nem robbant bombák bizonytalanságában
Boldogok, akiket az igazságért üldöznek
de békét tudnak teremteni

De lehet bármilyen sötét és rettentő a halál árnyékának völgye
Te átölelsz szorosan
Megsimogatsz hangtalan

Sírva, szelíden, tiszta szívvel, éhezve, üldözve, irgalommal
s bennem is békét teremt harmatharmóniád, alkonyataltatód

Nevem könyvedbe írva
Boldog vagyok. Sírva.

Miskolc/Budapest, 2016. szeptember 25.

villamos ajtajában támaszkodó tekintet
ősz lombkatedrális
balett cipők betonlépcsőkön
mentes víz egy hátizsák oldalán
mind te vagy
Budapest, 2016. október 14.

Adventi naptár ablakocskák – az első 21

1. Már pislákol az első gyertya.
2. A bogarak beköltöztek a két ablaktábla közé.
3. Egy bácsika keresztet vet a buszon, amikor észreveszi az ablakban a templomot.
4. A ropik közül először mindig gondosan kiválogatom a törött darabokat, s azokat eszem meg először.
5. Ma ismét vettem egy égősort. Aranysárga fényekkel ég, ha mind a három elemet megfelelően beleillesztem.
6. Órákig böngészgettem a képeslapokat egy zajos üzletben. Azt hittem, hogy ma már senki nem küld ilyeneket. Mégis nagy a választék. Nagy kár, hogy szinte egyik sem közelít az ünnep lényegéhez.
7. A fénylő doboz fajsúlytalan csillagai mit sem értenek azokból a csodákból, amelyek titokban belekúsztak ma a világba.
8. Már táncol a láng a második gyertyán is.
9. Az idén a szokásosnál is szebbre sikerült a belváros kivilágítása.
10. Reszkető kislányok énekelnek mikulás sapkában a hidegben.
11. Az összes elérhető illatos gyertyát megszagolom a boltok polcain. Keresem azt az illatot, amelyet egyetlen gyertyamanufaktúrának sem sikerült még megalkotnia.
12. A templom melletti téren a fabetlehemes kuckóban kicserélték minden szereplő alakját. Csak az egyik bárány ugyanaz. Már évek óta.
13. Elképesztően szép volt ma éjjel a csillagos ég. Biztosan mindig ilyen, csak nem nézek fel elég gyakran.
14. Évek óta nem változik semmi az adventi koszorúmon. Már régen elszáradtak a fenyőágak. Minden évben gondosan kiteszem a rézszínű tálcára. Ma mégis tudtam, hogy valamit meg kell változtatnom. Levágtam róla a sárga szalagokat. Túlságosan hivalkodónak éreztem. Most jó. Pont így jó. Az egyszerűsége emlékeztet.
15. A harmadik gyertya emlékeztet a három bölcs alázatára és hosszú utazására.
16. Világszavaim: élővilág, világnézet, világ világossága világítsd be világtalan világunk
17. Árvák a padok a parkokban.
18. Régi gótikus ablakok hűvösen tanúskodnak a lassan málló időtlenségről.
19. Csend van. Csak apró gyertyácskák sercegnék jégvirágos üvegtáblák mögött.
20. Ilyenkor minden leegyszerűsödik. A legapróbb szuszogás is látszik. Reszketnek a kint felejtett virágosládák.
21. Még a betonból készült házaknak is mézeskalács illata van.

Budapest, 2016. december

Egyetlen párás ablak hatalma

balladabalzsam és majonéz illata...
hullámhegedűszó gyöngéd hazugsága...
negyednapi időzónatorlódások emléke...
azért fohászkodom, hogy el ne ess a hóban
s szétválaszthatatlanul kapaszkodjunk mézeskalácsmuzsikákba
olyanokba, amiket még születésünk előtt vajúdtak örült csavargók

sárból álmokat formáz ez az őszinte zene
halvány törékeny húrokkal szigeteket köt össze
reményt ad védelmező karokkal átölel
bölcsőtől kopjafáig elkísér s nem hagy el
sírva táncol nevetve zokog simogat kezével
árva melódiája beköti sebed elaltatva felébreszt

szent dallammal, szép szavakkal
kitárt ablakokkal mondj igazat nekem

de remegj, ha hazudnod kell és rettegj, ha rombolni indulsz

nekünk az egyszerűségben kellene andalogni
számokat és szabályokat számúzve csatangolni

Budapest, 2017. január 4.

Simán lehet

szelíden durva lenni
köveket mézzel enni
átölelve embert ölni
szép virágba mérget tenni
simán lehet

hegycsúcsokon völgybe vágy
mosolyokkal gödröt ásni
csodában a gonoszt látni
sérült szívet megalázni
simán lehet

suttogással ordibálni
megérkezve tovább állni
bólogatva átkozódni
betakarva kitakarni
simán lehet

ígérettel cserben hagyni
tisztaságba fekélyt rakni
kezet fogva elfordulni
szentírással gyalázkodni
simán lehet

ha nincs bennünk szeretet
Budapest, 2017. január 17. „Mártírok”

Várlak

a kapuban állok
virágok néma táncát nézem

hófehér tavaszban
ismerős harcokban
félreértett szavakkal
összetört nagy lakattal
csendtitok zajokban
lángoló fagyokban
szelíd halk dalokban
mennyillatú pokolban

az ajtódnál állok
virágok gyöngéd táncát járva
magam sem tudom mióta már
de még mindig várlak téged
Budapest, 2017. február 13. „Not For Me”

tavas lett

egy külvárosi padon
madarakat hallgattam ki
elbújva egy nem működő szökőkútban
mások szavaival paráználkodtam
forrósággá nemesültek süldő napsugarak
s észrevétlenül
egyetlen rövid pillanat alatt
tavasz lett

holnap valaki más fog ugyanezen a padon
ismét feltámadni

Budapest, 2017. március 13.

Otthon

kék illat a hófehér kádban
zöld ismeret és kedvesség az ágyban
vanília nappalok függöny és párna
narancs színű ízek dobozokba zárva

tavasszal és ősszel
bizonyos törékeny pillanatokban
ártatlan polcmuzsika találkozik
a mindenség fénysimogatásával

a kád az ágy a párna
csodatitkok néma tánca

Budapest, 2017. március 15.

egy, 2, három

egy gyermek egy érthetetlen titok egy hömpölygő kinyilatkoztatás
egy elesett egy keserű vádaskodó egy felfoghatatlan elhagyás
egy párna egy ostor egy hiányzó kézfogás
egy tűr egy sír egy észrevétlen pusztulás

kettő fél, fél kettő metszettelen halmazokban árulás
kettő a szunnyadó kettő a lázadás
kettő a csend kettő a hallgatás
kettő a koldus kettő a szűrő némaság

három kereszt három nap harmathajnal ráadás
kő nélkül ruha nélkül meztelen feltámadás
három bocsánat három szeretlek halk rügyfakadás
tegnap düh ma csend holnap csodás halfogás

Budapest, 2017. március 15.

Hol vagy? Merre vagy?

jászolban és templomban
tóparton és városban
hegyoldalon és pusztaságban
hajnalban és éjszakában
esküvői sokaságban
emberi sivatagban

beteg közt és gabonaföldeken
szélviharban és tengereken
útközben és megérkezve
leköpvé és megsebezve
keresztben és sírba téve
némaságban eltemetve
feltámadva újramezve

„Ahol én vagyok, ott legyetek ti is.”
(János 14:3b)

Budapest, 2017. április 2.

Szóvilágcsodák

testVÉR
fájDALOM
szenvédÉS
mélyÜLÉS
TERMŐföld
másVILÁG

Budapest, 2017. május 21.

Első és hátsó borító kivitelezése az interneten található képek felhasználásával: Tornay András

Web: www.tornayandras.hu

Facebook: <https://www.facebook.com/tornayandrasversei/>

YouTube: <https://www.youtube.com/channel/UCI-esN9pad3cHKDcu2NstbA>

E-mail: andrastrust@yahoo.com

© Tornay András, 2017